

Federico Moccia

LJUBAV 14

Prevela

Svetlana Novaković

**Čarobna
knjiga**

Đuliji, svom najdivnijem suncu

Čudno je to. Nemojte nikada
nikome ništa pričati. Ako to radite, svi o kojima ste pričali
počće da vam nedostaju.

Dž. D. Selindžer

Jedan od onih dana koji zaista počinju s osmehom. Znaš ono kad gledaš oko sebe i sve ti izgleda lepo, drveće što te okružuje, nebo, neki blesavi oblak koji izgleda kao da ima nešto da ti kaže. Pa, kako da kažem, mislim, potpuno si u skladu sa svetom. Da, baš onako dobar filing... Svet i ti. Nije da sam se mnogo odaljila od mesta gde živim. Znaš, sad kad pomislim, prošle zime sam prvi put u životu prešla granicu Italije. Bila sam u Bad Gaštajnu.

„Baš lep, veseo gradić“, rekao je moj otac. Ja sam se smejala, a on je bio veoma ponosan zbog tih reči. Ja mislim da je on to negde pročitao, na nekom od onih letaka koje je doneo kući kada je odlučio da ćemo putovati tamo. Ali nisam htela da navaljujem više od toga, niti da mu stvaram nelagodu, i na trenutak sam čak želela da poverujem da su to njegove reči. S druge strane, to je prvi odmor koji je moj otac uzeo preko zime još od kad sam se ja rodila. Što je skoro četrnaest godina. I tako, smejala sam se i pravila se da nije ništa, iako mu i dalje nisam oprostila. Ali to je sasvim drugo poglavlje i nisam sigurna da bih htela da se s njime suočavam. Barem ne sada. Danas je moj dan i ne želim da se dogodi išta što bi moglo da mi ga pokvari. Mora da bude savršen. Zato, evo sada tri stvari koje sam sebi htela da priuštim:

1) da kupim kornete¹ kod Selvađija, najbolje na svetu, bar što se mene tiče. Četiri komada. Dva za pre i dva za posle. Posle čega, reći

¹ Korneto – vrsta malih kroasana, veoma popularnih u Italiji. (Prim. prev.)

ćete... E ovo bih jako želela da vam objasnim, ali uradiću to malo kasnije;

2) da uzmem staklenu flašu i napunim je kapučinom. Ali onim blagim, od slabo pržene kafe i nemasnog mleka, zbog kog, dok ga piješ, zatvoriš oči i skoro da vidiš kravu koja ti se smeška i kao da govori: „Sviđa ti se, a?“ A ti potvrdno klimaš glavom dok su ti oko usta tanki brkovi od pene boje šlaga i kafe i smeješ se srećan što ti je dan tako počeo.

„Izvinite, mogu li da dobijem malo šlaga?“

„Je li ovako u redu, gospođice?“

„Da, hvala.“

Bože, kako ih mrzim kada govore 'gospođice'. Osećaš se manjom nego što jesi, kao da tvoje misli nisu na istom nivou kao njihove. U pitanju je samo iskustvo, kojeg možda imaš manje. Ali sigurno nije u pitanju inteligencija. Ipak, pravim se da nije ništa, i nakon što mi je dao račun, odlazim na kasu da platim. Nisam još stala u red, kad eto ti neke gospođe, sigurno ne gospođice, koja prolazi ispred mene.

„Izvinite?“

Gleda me, folira se da me ne razume, i pravi se da ništa nije bilo. Ona, šatirana plavuša, s nekim teškim parfemom, šminkom još težom, plava boja koju ni Magrit ne bi imao hrabrosti da koristi u nekom od svojih najeksplozivnijih dela. Znam jer smo to učili ove godine u školi.

„Izvinite?“, ponavljam. Istina je da danas baš nisam u fazonu da sebi kvarim dan, ali ukoliko bih progutala ovo ugnjetavanje, u nekom trenutku tokom dana to bi na neki način izbilo iz mene. A ne bih htela da mi se ovo glupo sećanje vrati baš u nekom trenutku sreće. Zato što sam sigurna da ću ja danas biti srećna.

I tako joj se smeškam, dajući joj poslednju šansu. „Možda me niste primetili, ali ja sam bila pre vas u redu. A onda, ako vas interesuje, posle mene je i ovaj gospodin.“

Tada joj pokažem gospodina koji stoji pored mene, neki elegantan lik od oko pedeset godina, ili šezdeset, svakako stariji od mog oca. Lik se smeje i kaže: „Aha, ona jeste bila pre vas.“

Hvala bogu pa nije rekao „devojčica“, i ja onda, ponosna na sebe, prolazim ispred nje i plaćam. Užas, bila sam kažnjena. Sedam i po evra za malo šlaga i tri kapučina! Ma, na ovom svetu čoveku više ništa nije jasno.

Stavljam preostala dva i po evra u novčanik i krećem.

Pre nego što izađem, vidim kako elegantni lik propušta „obojenu“. A ona prolazi, kao da ništa nije bilo, čak i podiže obrvu i čudno se krevelji, kao da kaže „pa naravno“. Pogledam je malo bolje: nosi pantalone s preuskim nogavicama, ogroman kaiš s velikim H na sredini, debelu zlatnu ogrlicu, ili nešto tako, s dva ogromna slova C, a kada se okrene da pođe, na zadnjici, koja nije baš mala, vide se jedno D i jedno G. Ma ova je abeceda, i to cela! A elegantni lik ju je još i pustio preko reda!

Tu se ništa ne može. Muškarci, kad hoće, znaju tačno kako da budu prevareni.

Međutim, onaj koji se nikada ne da prevariti jeste Rasti Džejms. Ja ga tako zovem jer mislim da ima u sebi nešto američko. U stvari se zove Đovani, i pravi je Italijan, i pre svega – moj je brat. Rasti Džejms. *R. J.* Ar Džej ima dvadeset godina, dugu kosu, uvek je preplanuo, iako nikada ne ide u solarijum, ma i da mu platiš – ne bi otišao; izgleda, kao što sve moje drugarice kažu, ludilo, a ja to potpisujem, iako ne mogu da kažem više pošto sam njegova sestra i pošto bih u suprotnom počinila još veći greh od onoga koji ću danas da počinim. Ali o tome ćemo kasnije, već sam vam to rekla. U svakom slučaju, Ar Džej je strava. Uvek je uz mene i kapira sve. Njemu je dovoljno samo jednom da me pogleda, da mi se osmehne, protrese glavom, namesti kosu, opet me pogleda, a ja odmah pocrvenim jer znam da to znači da je razumeo sve. Ludilo koliko je Ar Džej strava! Iako nikada nismo pričali o tome, uvek smo imali jako nežan odnos, sačinjen od malo reči i

puno tišina, ali onih tišina koje govore, zahvaljujući kojima znaš da si zaista bio shvaćen. Kao kada sam bila kažnjena u oktobru, ili je to bio februar? Naime, nije lako setiti se svih kazni, ali tada sam bila kažnjena kao što dugo nisam bila, i bio je dovoljan njegov kratak pogled i odmah mi je bilo lakše. Podsetio me je na film sa Stivom Makvinom, *Leptir*.

Znači, nisam smela da izađem iz sobe, a on je došao, pokucao i ja sam otvorila. Čak sam se bila i zaključala, a on mi se nasmešio i to je bilo dovoljno. I nismo ništa rekli, ni jedno ni drugo. A ja sam mislila da sigurno izgledam kao *Leptir*, pošto sam mnogo plakala, i kada sam se pogledala u ogledalu, uplašila sam se, toliko sam bila „istrošena“. To jest, nije da sam previše trljala oči, ali su mi ipak bile crvene i ko zna kako – iako nisam imala ni gram šminke jer još uvek nisam dobro uvežbala tehniku stavljanja maskare, ali i to je poglavlje za sebe – suze su mi se slile niz lice i svu su me izbrazdale. Ali to sam tek kasnije primetila. Ipak, Ar Džej me je pomilovao ispod brade, nasmejao mi se i onda me jako zagrlio, kao što samo on ume, i ja sam od tog momenta mogla još duže da ostanem u svom zatočeništvu. Iako, srećom, ono nije dugo trajalo. S druge strane, ona koja se tog dana nije uopšte ni pojavila, ni čao ili kako je ni porukica na telefonu da pokaže svoju solidarnost, bila je Ale. Moja sestra Aleksandra. Za koju, na kraju, nisam čak ni sigurna da je moja sestra. Tačnije, ona je moja suprotnost. Tamna kosa, duga, visoka 1,65, razvijena, čak previše, s grudima koje, mislim, stižu do četvorke, šminka preterana tačno koliko i njeno menjanje muškaraca, jedan na pola godišnjeg doba. I zbog ovoga je više puta bila kažnjavana, a ja, uvek uz nju, savesna i s njom solidarna, s njenim bolom, manje ili više realnim. Ali ko smo mi da diskutujemo o osećanjima drugih ljudi? Da, sad malo filozofiram... U svakom slučaju, ja sam uvek bila tu, a ona se bukvalno nije nijednom pojavila.

Možda zato što sada ništa više nije kao pre. Hm. Ma neću ni da mislim o tome. Uostalom, imam ogromnu podršku Ar Džeja i to je ono

što je bitno. Čak i zato što je on uvek bio taj koji mi je uplaćivao dopune, sigurno ne ona... Ali ne bih da ispadnem preveliki oportunist.

U svakom slučaju, vratimo se mom programu. Još nešto što apsolutno želim da kupim jeste sledeće:

3) novine.

„Dobar dan, Karlo, šta imaš za mene?“

„Čekaj, Karolina... kako šta imam za tebe?“

S razlogom je zbunjen. Poslednji put kada sam bila u trafici kupovala sam *Vinks* i *Mislím²*.... Tek mesec i po dana čitam *Republiku*. Mislim, ne da bih se pravila važna, na kraju sam se stvarno zainteresovala. Nalazila sam ih kod njegove kuće, a često sam sedela u dnevnoj sobi, pošto je „on“ morao nešto da završava sa svojim drugovima. I tako sam počela da ih čitam. Na početku sam to radila da bih se, kako da kažem, da, osećala nekako važnijom ili, kao, zauzetom. Sve u svemu, kao da ne gubim vreme i kao da to ne zavisi samo od njega i od njegovih odluka. I na kraju, stvarno su mi se svidele. To jest, čudno mi je jer mi se čini da sam malo odrasla... tako da ih sada kupujem svakog utorka, četvrtka i petka i mnogo mi se sviđa ono što čitam. Najviše me oduševljava Marko Lodoli. Tu je u jednom uglu, s onom raščupanom kosom, a uvek govori nešto što mene zasmejava. Našla sam na Guglu da je napisao i više knjiga. Ali zasad nisam kupila nijednu.

Napravila sam u svom školskom dnevniku listu troškova koje sam imala prošlog meseca, juna, i moram reći da sam za dopune, Klodin rođendan i dve „aberkrombi“ majice, sve u svemu, potrošila brdo para. Tako da, kao što mama kaže, treba malo pritegnuti kaiš. Ali ne danas. Danas je poseban dan. I neću da me nešto ograničava.

„Daćete mi *Republiku*, *Vesnik*, *Sportski glasnik* i ...“, gledam malo po časopisima koji stoje tu ispred i nemam dilemu „*Dav*. Uzeću i *Dav*.“

Na njemu je neka fantastična fotka, ostrvo, ludilo, s palmom koja se nakrivila na plaži. Ja mislim da ova ostrva danas prave kompjuterski.

² Časopis za tinejdžere, zove se *Cioè*. (Prim. prev.)

Ne mogu stvarno da poverujem da postoje tako lepa mesta. Izvlačim ga između nekih drugih časopisa i vidim krajičkom oka da tu, ispod, stoje dva evra! Mora da su nekom ispali, nije ni primetio. Dajem Karlu časopis, a on odozdo vadi kesu. Dobro. Zamišljen je. Bacam se unapred i, srećom, ruka mi je i dalje mršava, barem ona... I tako uzimam ta dva evra. Karlo ništa nije primetio. Ali trenutak je pravi. Malo razmislim i onda shvatim da je danas zaista jedan poseban dan.

„E, Karlo, ovde ispod sam ih našla.“

Nasmeje se. Pružam mu ona dva evra, a on pušta da mu skliznu u ruku.

„Hvala, Karolina.“

Onda ih, sav miran, stavlja ispod, gde mora da mu stoji neka kutijica za pare. I opet mi se nasmeje. Ko zna da li ih je ranije primetio. Podseća me malo na *Porodičnog čoveka*, onaj film s Nikolasom Kejdžom, ima ona scena gde devojka ide u supermarket u kupovinu, a onaj što radi na kasi joj namerno daje pogrešan kusur, samo da bi video kako će devojka da se ponaša. I jel' se sećate ko je lik što radi na kasi? On je Bog! Mislim, to je neki obojeni koji ima ulogu Boga. Ne da imam nešto protiv obojenih ljudi, ali ne mogu ni da pomislim da... Dobro, vidim da prelazim na malo osetljivije tlo, ali isto tako shvatam da malo boje zasigurno ne može da utiče na važnost činjenice koja je još važnija, a to je da li On zaista postoji ili ne.

Stavlja mi novine u kesu.

„Jedan, dva, tri... znači, sedam i po.“

Sad sam se već navikla. To mi je fiksna cena! A s onim što sam mu dala platila bih samo pet i po evra, ali danas moram da napravim sebi kredit, sve mora da ostane pozitivno, ne sme da bude nepravde ni pogrešaka, kako bih mogla uvek da se sećam tog savršenog dana: dana kada sam vodila ljubav.

Okej, znam... Imam četrnaest i po godina i neko bi mogao da kaže da je rano. Naravno da o tome nisam pričala kod kuće, a tek nikada sa svojim bratom. Čak ni sa svojom sestrom, koja je inače, možda vas to

interesuje – saznala sam kad sam slušala jedan njen telefonski razgovor s Đovanom pre nekoliko godina koga se i dalje sećam – to uradila s petnaest godina. I većina devojaka u školi je to uradila tako nekako, barem to kažu. Mislim, gledala sam i na Internetu, čitala sam neke članke, malo istraživala, i verujte mi da je ovo za mene sto posto pravo vreme. Dobro, možda mi fali još mesec, da budemo baš precizni, kako kaže Džibo, moj drug iz škole, matematičar, ali kada je ljubav tu, kada je sve savršeno, kada se čak i planete nameste (ja Vodolija, a on Škorpija, i to sam proverila), kada čak i Džamiro – njegovo pravo ime je Paskvale, ali od kada gleda u karte na trgu Navona zovu ga tako – kaže da, kada sve ide u pravom smeru, ne treba zaustavljati uticaj, ne, kažem vam, uticaj... I ko sam onda ja da kažem *ne* ljubavi. Uskoro ću biti kod njegove kuće. Njegovi su juče otputovali na more i on je naravno ostao do kasno s drugarima i dogovorili smo se da ga ja jutros probudim.

„Samo ne pre jedanaest, molim te, dušo... Sutra mogu da spavam.“

Ne verujem... Ta reč. Dušo. Najslađa reč, najbitnija, najnežnija, naj... naj... 'najplanetskija', da, mislim, koja obuhvata naravno Zemlju i sve druge planete, koju on može da kaže i na taj način mi briše svaku sumnju. Uradiću to, rekla sam to sebi sinoć posle telefonskog razgovora. I, naravno, nisam spavala. Jutros sam izašla iz kuće u osam! A to se ne dešava nikad, čak ni kada idem ranije u školu da prepisem od nekog domaći.

Ali hoću tačnije da vam ispričam šta se događalo ove školske i životne godine da biste razumeli da je moja današnja odluka plod dugog i napornog razmišljanja, ali posle koga sam sigurna, bezbrižna i, iznad svega, zaljubljena. Kako čudno! Mogu da izgovorim ovu reč. Ranije nikako nisam bila u stanju. Ali kao što kaže Rasti Džejms, sve u svoje vreme, a meni su da izgovorim ovu reč bila potrebna dobra tri meseca. A da odlučim da vodim ljubav – skoro godina dana. Ali hoću bolje da vam objasnim taj put. To je pomalo kao da se život odvija ispred tebe, kao neki film. Kao niz trenutaka, situacija, faza, promena

koje te neizostavno vode do toga da vodiš ljubav! Kažu da obično ako vidiš život kako protiče ispred tebe to znači da umireš. A ja umirem... ali od želje da budem s njim! A pošto je – gledam u sat, neki predivan IVC, znaš oni providni, s biserčićima, koji mi je baš on poklonio! – devet i deset, imam sve to vreme da se prisetim godine koja je izmakla.